

İklimin Ve Hayallerin Seferberliği

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Nisan 2022

“Oysa ben bir akşamüstü oturup turuncu bir yangının eteklerine, yüreği avuçlarımda atan bir can yoldaşıyla dünyayı ve kendimi tüketmek isterdim. Öyle bir tüketmek ki, sonucu yepyeni bir “ben”e ulaştırırdı beni, kederli dalgınlığımdan her döndüğümde...”

“Susmak yalnızlığın ana dilidir, Ömür Hanım, şiiridir, beni konuşmaya zorlama ne olur. Sözün sularını tükettim ben, kaynağını kuruttum. Geriye bir büyük sessizlik kaldı yüreğimde, kalabalıklar, kalabalıklar kadar büyük... Yalnızım Ömür Hanım, geceler boyu akıp giden ırmaklar gibi karanlıklar içre, öyle yitlik, öyle üzgün, yalnızım...”(Ş.Erbaş)

Tetiklenmiş düşlerimden geride kalan bu kadardır belki de ve ben belirsizliğin nabzını tutuyorum içimin izdihamında saklı bekçiler ve sınırdan nöbet tutan askerler gibi beklemedeyim ve gözetleme deliğinden göz bakışı bakıyorum hayata adeta kuş bakışı minvalinde.

Sorgulanan uyruğum.

Reşit olduğum ilk güne methiyeler sunduğum ama ben kaç yaşında olursam olayım çelimsiz ve sıra dışı bir kız çocuğuyum ne de olsa bir ömrü, “emre amade” yaşadım yaşamaktayım da ve asla boykot dahi edemiyorum süre gelen zulmü.

Yüreğimin demir parmaklıklarına asılı şiirlerim: şehla gözlerinde gecenin adeta randıman alıyorum acılarımdan ve uykusuzluğumdan ve tünediğim boyutta yeni cümleler türetmek adına iç sesimin dizginlerini bırakmışken yüreğim de inanılmaz hızlı atmakta.

Ne bir atak.

Ne bir batak.

Sadece bir sürahi dolusu sözcüğü seriyorum gecenin siyah tenine ve ben gece kadar masumum ve içimdeki aydınlığı boca ediyorum karanlık mateme.

İz düşümü biten günün.

Ve yeni güne hazırlık mahiyetinde yazdıklarım.

Düşlerimi törpülüyorum içimdeki izdihamı geçiştirmek adına ama adı olmayan adamlar teslim alıyor hayatımı ve uyruğum sorgulanıyor, hayatın buğrasında ellerim karıncalanıyor.

Hiç olmadığım kadar küçüğüm belki de bir şarkıyı mırıldanan Çingene kızdır küçük olduğumu haykıran derken görünmez oluyor.

Hiçliğimle muhalif olduğum adaletsiz dünya ama illa ki İlahi Adalet tecelli ediyor ve ben yeniden evrenin rahmine düşeceğim günü bekliyorum. Ha bu gün ha yarın bekliyorum ve beklemeye aldığım iç sesimi gece oldu mu serbest bırakıyorum.

Mevsimin uğultusu midemin gurultusu ve yüreğin homurtusu.

Hicap yüklü gece.

Hicap yüklü gece bekçisi belki de bir kitaptan firar ediyor gecenin işçileri.

Harcâlem insanlar ve hercai aşklar.

Suyu nereden geliyorsa bu değirmenin ve çarklar anbean öğütüyor ruhumdaki karanlığı bazen bir

kambur gibi acılar bazen koyu gözlerinde yalnızlığın bazense ayağı aksayan bir kuş gibi içimin repertuarında sürekli bir kaos.

İklimin ve hayallerin seferberliği.

Tenimdeki nem, yüreğimdeki şadırvan ve ruhumdaki uçurtma.

Bazen bir dehliz bazen bir parkur ve aşkın hicreti.

Manidar şarkılar söyleniyor ait olmadığım dünyada.

Manen gücüm yerli yerinde ve çelimsiz addedilen kimliğim oysaki ben bir ömür kafa tutmuşken kelli felli adamlara.

Kehanetler var sonlanmayan.

Şehir efsaneleri var beni şiirden saymayan.

Refüze edildiğim heceler var bazen kekeleydiğim bazense soyutlandığım alfabe ve içimi ihlal eden üç beş harf ve heceler miskin bense miski amber kokan bir şiiri telaffuz ediyorum aslında aşka ithaf edeceğim her duyguyu geri çekip hassasiyetimi saklamaya hatta sonlandırmaya çalışıyorum.

Yaşımın insanın değilim ve yasımın da zamanı değil ansızın gülüyorum ansızın ağlıyorum beni bağlayan bağlamayan hangi duygu ise karekökünü alıyorum ve aralıksız b/ölünüyorum bazense yuvarlanıyorum yokuş aşağı artık hangi virgül beni ispiyonladı ise matematiğin sır küplerine ve katsayım sabitleniyor elbet hitabesi yüreğin aşkın da öğüttüğü her zerrem ve sıfır olmaya doğru yol alıyorum az sonra yutan eleman vasfımla sonsuzluğu dahi soluyup bir çiçek gibi de solabilirim.